

Sygn. akt XXIV C 833/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 lutego 2017r.

Sąd Okręgowy w Warszawie Wydział XXIV Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący SSO Paweł Pyzio

Protokolant Agnieszka Wojcieszka

po rozpoznaniu w dniu 16 stycznia 2017r. w Warszawie na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Banku (...) S.A. z siedzibą w W.

przeciwko A. R., K. W.

o zapłatę

I zasądza solidarnie od pozwanych A. R. i K. W. na rzecz powoda (...) Banku (...) S.A. z siedzibą w W. kwotę 391.757,21 CHF (trzysta dziewięćdziesiąt jeden tysięcy siedemset pięćdziesiąt siedem franków szwajcarskich 21/100), w tym kwotę 354.617,29 CHF (trzysta pięćdziesiąt cztery tysiące sześćset siedemnaście franków szwajcarskich 29/100) z umownymi odsetkami naliczonymi według zmiennej stopy procentowej obowiązującej w (...) S.A. stanowiącej każdorazowo czterokrotność wysokości stopy kredytu lombardowego NBP jednak nie więcej niż wysokość odsetek maksymalnych za opóźnienie wynikających z powszechnie obowiązujących przepisów prawa tj. dwukrotności sumy stopy referencyjnej Narodowego Banku Polskiego i 5,5 punktów procentowych od 24 maja 2016 r. do dnia zapłaty;

II ustala, że koszty procesu ponoszą solidarnie pozwani, pozostawiając szczegółowe wyliczenie tych kosztów referendarzowi sądowemu.

XXIV C 833/ 16

UZASADNIENIE

Pozwem wniesionym w dniu 25 maja 2016 r. (data stempla pocztowego) (...) Bank (...) S.A. z siedzibą w W. wniosła pozew przeciwko pozwanym A. W. i K. W. o zapłatę solidarnie kwoty 391.757,21 CHF wraz z odsetkami umownymi naliczanymi od kwoty 354617,29 CHF według zmiennej stopy procentowej obowiązującej w (...) S.A. stanowiącej każdorazowo czterokrotność wysokości stopy kredytu lombardowego NBP jednak nie więcej niż wysokość odsetek maksymalnych za opóźnienie wynikających z powszechnie obowiązujących przepisów prawa tj. dwukrotność sumy stopy referencyjnej NBP i 5, 5 punktów procentowych od dnia 24 maja 2016 r. do dnia zapłaty. Nadto wniosła o zasądzenie od pozwanych kosztów postępowania według norm przepisanych. Na uzasadnienie strona powodowa wskazała, że strony zawarły umowę Kredyt (...). Na podstawie (...) Bank (...) S.A. stwierdzone zostało, że na 23 maja 2016 r. figuruje w nich solidarne wymagalne zadłużenie pozwanych z tytułu przeterminowanego kredytu. Na kwotę dochodzonego roszczenia składają się należność główna (kapitał) 354617,29 CHF, odsetki umowne liczone od 17 stycznia 2013 r. do 23 maja 2016 r. w kwocie 37128,28 CHF, które są znane powodowi na dzień wystawienia pozwu o zapłatę, gdyż zostały wyliczone (lecz nie skapitalizowane) oraz koszty 11,64 CHF. Powód wyjaśnił, że wierzytelność jest w pełni wymagalna i że mimo wezwania do zapłaty, pozwani swoich należności względem powoda nie uregulowali (k. 2-5).

W dniu 7 czerwca 2016 r. Sąd Okręgowy w Warszawie wydał w przedmiotowej sprawie nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, w którym w całości uwzględnił żądanie pozwu (nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym – k. 24).

W ustawowym terminie pozwani wnieśli sprzeciw od ww. nakazu zapłaty zaskarżając go w całości. Pozwani wnieśli o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanych kosztów procesu według norm przepisanych. W uzasadnieniu pozwani zakwestionowali roszczenie dochodzone pozwem co do zasady jak i wysokości. Wskazali, że nie są zobowiązani do zapłaty jakichkolwiek kwot na rzecz powoda, który nie wykazał istnienia ani wysokości wierzytelności, której zasądzenia domaga się od pozwanych. Niezależnie od powyższego pozwani zarzucili powodowi wprowadzenie ich w błąd przy zawieraniu umowy o kredyt hipoteczny, a także stosowanie niedozwolonych klauzul umownych w tej umowie przez co obecnie deklarowana przez powoda wysokość zobowiązania jest rażąco zawyżona. Wskazali, że w umowie o kredyt hipoteczny w części szczegółowej umowy, w rozdziale 2: prowizje opłaty koszty od udzielonego kredytu, w § 3 pkt 1 widnieje kwota szacunkowego całkowitego kosztu kredytu w dniu sporządzenia umowy w wysokości 811.210,55 zł. Pozwani zarzucili powodowi, że podając szacunkowy całkowity koszt kredytu znacząco zaniżył jego wysokość, poprzez nieuwzględnienie w podanej kwocie szacunkowej wysokości kosztu z tytułu odsetek, która to kwota zarówno z układu redakcyjnego § 3 jak także ze znaczenia zwrotu „całkowity koszt kredytu” powinna zostać w tym miejscu uwzględniona. Zdaniem pozwanych Bank nieprawidłowo naliczył całkowity koszt kredytu. Z uwagi na to, że kredyt udzielony był we frankach szwajcarskich, koszt kredytu wynikający jedynie ze zmiany kursu walut na podstawie art. 7 ustawy o kredycie konsumenckim, nie powinien być uwzględniony w całkowitym koszcie kredytu. Skoro jednak powód zobowiązany był podać całkowity koszt kredytu i uczynił to po przeliczeniu go na złotówki, to zdaniem pozwanych to samo powinien poczynić z kosztem oprocentowania kredytu oraz prowizją. Zdaniem pozwanych powód powinien albo przeliczyć wszystkie koszty na złotówki i ich sumę podać jako całkowity koszt pożyczki albo podać wszystkie koszty w CHF i całkowity koszt pożyczki ustalić jako sumę tych kosztów. Kredytodawca zamiast tego przeliczył tylko kwotę kredytu na złotówki i podał ją jako całkowity koszt kredytu pomijając odsetki i prowizje. Pozwani wskazali, że gdyby powód w sposób rzetelny przedstawił szacunkowy całkowity koszt kredytu to oni nie zdecydowaliby się na kredyt. W związku z czym wskazali, że na podstawie art. 84 i 86 k.c. oświadczenie woli pożyczkobiorców o zawarciu umowy o kredyt hipoteczny powinno zostać uznane za nieważne. Błąd ten został bowiem wywołany przez pożyczkodawcę celowo, co więcej był to błąd istotny i dotyczył treści czynności prawnej. Powód jako podmiot będący ogólnopolskim bankiem, na pewno zdawał sobie sprawę z faktycznych kosztów udzielanego kredytu i świadomie zastosował manipulację wprowadzającą pozwanych w błąd. Z ostrożności procesowej, gdyby Sąd uznał, że oświadczenie woli pożyczkobiorcy w zakresie zawarcia umowy o kredyt hipoteczny jest ważne, pozwani podnieśli zarzut stosowania klauzul niedozwolonych przez powoda, a także działań faktycznych powoda które są sprzeczne z zasadami współżycia społecznego. Pozwani wskazali, że w części B umowy kredytu hipotecznego – część ogólna umowy w rozdziale 2 „Wykorzystanie kredytu” zawarto niedozwoloną klauzulę umowną, zgodnie z którą kredyt udzielony we frankach wypłacany jest w walucie polskiej na finansowanie zobowiązań w Rzeczypospolitej Polskiej. W przypadku zaś wypłaty kredytu w walucie polskiej stosuje się kurs kupna dla dewiz obowiązujący w (...) S.A. w dniu realizacji zlecenia płatniczego, według aktualnej tabeli kursów. Pozwani wskazali, że zapis taki został uznany za niedozwoloną klauzulę umowną. Pozwani powołali się tutaj na wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie z 14 grudnia 2010 r. w sprawie o sygn. akt. XVII AmC426/09. Pozwani wskazali, że w § 6 części ogólnej umowy zawarta jest klauzula indeksacyjna zgodnie z którą bank pobiera odsetki od kredytu w walucie kredytu. W związku z tym jest to klauzula sprzeczna z dobrymi obyczajami i rażąco narusza interesy konsumenta bowiem odsetki indeksowane są we frankach szwajcarskich, a ich zapłata następować ma w walucie kredytu, czyli w walucie polskiej. Pozwani podnieśli, że kwota udzielonej pożyczki nigdy nie została wypłacona im we frankach, co zresztą byłoby sprzeczne z postanowieniami umowy, zgodnie z którymi kwota kredytu od początku miała być wypłacona w złotówkach. Zabieg udzielenia kredytu we frankach oraz indeksowanie odsetek i prowizji w tej walucie służył tylko temu aby wygenerować po stronie banku dodatkowy nienależny zysk. Zdaniem pozwanych kredyt taki w sposób rażąco krzywdzący dla pożyczkobiorców został powiązany w sposób sztuczny z kursem franka szwajcarskiego, który ponadto nie był kursem oficjalnym, ale stanowił odbiegające od średniego kursu NBP wyliczenie banku, które określane było w

Tabeli kursów. Ponadto pozwani stoją na stanowisku, że umowa o kredyt hipoteczny w przytoczonym powyżej zakresie jest sprzeczna z prawem i jako taka nieważna (k.35-38)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 25 stycznia 2008 r. A. W. i K. W. zawarli z (...) Bankiem (...) S.A. z siedzibą w W. umowę „Kredyt (...) w CHF nr (...). W części szczegółowej ww. umowy wskazano, że kwota udzielonego kredytu wynosi 398.562,41 CHF (§ 2 pkt 1 części szczegółowej umowy). Kredyt został udzielony na nabycie domu jednorodzinnego w zabudowie bliźniaczej (§ 2 pkt 2 podpunkt 1* części szczegółowej umowy), na okres 419 miesięcy tj. do dnia 10 stycznia 2043 r (§ 2 pkt. 4 części szczegółowej umowy). W § 3 pkt 1 i 3 części szczegółowej umowy ustalono, że szacunkowy całkowity koszt kredytu w dniu sporządzenia wynosi 811.210,55 zł zaś szacunkowa wysokość kosztu, który kredytobiorca będzie zobowiązany ponieść z tytułu odsetek wyniesie 809.480,55 CHF. W części ogólnej umowy stanowiącej integralną część umowy „Kredyt (...) w CHF nr (...), w rozdziale 4: Prowizje i opłaty w § 4 wskazano, że szacunkowy całkowity koszt kredytu o którym mowa w § 3 części szczegółowej umowy został wyliczony zgodnie z ustawą z dnia 20 lipca 2001 r. o kredycie konsumenckim. Do obliczenia szacunkowego całkowitego kosztu kredytu – przy obliczaniu kwot wyrażonych w walucie kredytu na równowartość kwot wyrażonych w walucie (...) Bank (...) S.A. stosuje kurs sprzedaży dla dewiz, zgodnie z aktualną tabelą kursów, obowiązujących w chwili rejestracji umowy w systemie informatycznym (...) S.A. W § 14 pkt 2 ww. części ogólnej wskazano zaś, że szacunkowa wysokość kosztu poniesionego przez kredytobiorcę z tytułu odsetek, o którym mowa w § 3 ust. 1 pkt 3 części szczególnej umowy, została określona przy założeniu, iż 1) oprocentowanie kredytu nie ulegnie zmianie w całym okresie spłaty kredytu, kwota kredytu zostanie wypłacona jednorazowo w całości, 3) kredyt będzie wykorzystywany i spłacany zgodnie z postanowieniami umowy. Zgodnie z § 11 umowy kredytobiorcy oświadczyli, że zapoznali się z treścią doręczonej taryfy prowizji i opłat.

W § 4 ust. 1 pkt 2 części ogólnej umowy widniał zapis, że kredyt jest wypłacany w walucie polskiej – na finansowanie zobowiązań w Rzeczypospolitej Polskiej. W przypadku wypłaty kredytu albo transzy w walucie polskiej, stosuje się kurs kupna dla dewiz obowiązujący w (...) S.A. w dniu realizacji zlecenia płatniczego, według aktualnej tabeli kursów (w § 4 ust 2). W § 6 zd. 1 części ogólnej umowy wskazano zaś, że (...) S.A. pobiera odsetki od kredytu w walucie kredytu, według zmiennej stopy procentowej, w stosunku rocznym, której wysokość jest ustalana w dniu rozpoczynającym pierwsze i kolejne trzymiesięczne okresy obowiązywania stawki referencyjnej, jako suma stawki referencyjnej i marży (...) S.A.

W rozdziale 7 części ogólnej umowy zawarte były postanowienia dotyczące wypowiedzenia, rozwiązania i odstąpienia od umowy. Zgodnie z § 40 pkt 1 (...) S.A. mógł dokonać wypowiedzenia umowy w części dotyczącej warunków spłaty w przypadku niedokonania przez kredytobiorcę spłaty dwóch kolejnych rat kredytu w terminach określonych przez (...) S.A. wysłanych do kredytobiorcy. W § 41 wskazano, że Bank powiadomi o wypowiedzeniu umowy kredytobiorcę poprzez doręczenie wypowiedzenia osobiście – za potwierdzeniem odbioru, lub listem poleconym za zwrotnym potwierdzeniem odbioru. Okres wypowiedzenia umowy wynosi 30 dni, licząc od dnia następnego po dniu doręczenia kredytobiorcy wypowiedzenia umowy. Za datę doręczenia wypowiedzenia umowy uznaje się dzień doręczenia wypowiedzenia osobiście lub listem poleconym, pierwszego awizowania nie doręczonego wypowiedzenia wysłanego w sposób o którym mowa w ust 3 § 41 części ogólnej umowy (część szczegółowa umowy „Kredyt (...) w CHF” nr (...) wraz z częścią szczególną umowy – k. 78-80).

Dnia 15 lutego 2008 r. strona powodowa dokonała jednorazowej wpłaty kwoty kredytu na konto pozwanych w wysokości 912.702 zł, przeliczając kredyt udzielony we frankach szwajcarskich po kursie wyrażonym w tabeli walut obowiązującej w banku (okoliczność bezsporna).

W dniu 6 lipca 2011 r. strona powodowa odpowiadając na wniosek pozwanych nie wyraziła zgody na zawieszenie płatności 6 kolejnych rat kapitałowo-odsetkowych w miesiącach od 5 sierpnia 2011 r. do grudnia 2011 r. z uwagi na zaległości w spłacie zobowiązań względem (...) S.A. (decyzja – k.69v).

W dniu 29 grudnia 2015 r. z uwagi na niewywiązanie się przez pozwanych z warunków przedmiotowej umowy, powód wypowiedział warunki spłaty zobowiązań wynikające z umowy. Wypowiedzenia zostały skierowane do pozwanych pocztą. (wypowiedzenia umowy – k.86, 87, koperta – k. 86 v., potwierdzenie odbioru – k. 87v).

W związku z brakiem uiszczenia całości należności strona powodowa skierowała do pozwanych wezwania do zapłaty. Pismo skierowane do K. W. odebrano w dniu 9 marca 2016 r., natomiast pismo które skierowano do A. W. zwrócono z adnotacją „nie podjęto w terminie” z dniem 4 kwietnia 2016 r. Pozwani mimo wystosowanych wezwań do zapłaty nie uregulowali należności (wezwania do zapłaty – k.7,9, potwierdzenie odbioru- k.10, koperta – 8).

W dniu 23 maja 2016r. strona powodowa wystawiła wyciąg z ksiąg bankowych nr (...) z którego wynika, że pozwani posiadają solidarne zadłużenie w kwocie 391.757,21 CHF na które składają się należność główna (kapitał) w wysokości 354617,29 CHF, odsetki za okres od 17 stycznia 2013 r. do 23 maja 2016 r. 37128,28 CHF, prowizje i opłaty bankowe wysokości 11,64 CHF (wyciąg z ksiąg bankowych – k. 6)

Powyżej ustalony stan faktyczny wynika z powołanych dokumentów złożonych przez stronę powodową, przy czym większość z nich została złożona w oryginale na wniosek pozwanych. Wiarygodności ani prawdziwości dokumentów pozwani nie kwestionowali. Zdaniem Sądu, złożona dokumentacja pozwala na dokonanie powyższych ustaleń, jak i merytoryczną ocenę żądania wskazanego w pozwie i oceny szeregu zarzutów podnoszonych przez pozwaną.

Sąd zważył co następuje:

Zgodnie z art. 69 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. prawo bankowe (Dz.U. z 2015 r. Nr 128 j.t.) przez umowę kredytu bank zobowiązuje się oddać do dyspozycji kredytobiorcy na czas oznaczony w umowie kwotę środków pieniężnych z przeznaczeniem na ustalony cel, a kredytobiorca zobowiązuje się do korzystania z niej na warunkach określonych w umowie, zwrotu kwoty wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami w oznaczonych terminach spłaty oraz zapłaty prowizji od udzielonego kredytu.

Materiał dowodowy zgromadzony w sprawie dowodzi o zasadności powództwa. Strona powodowa domaga się niespłaconej przez pozwanych kwoty z tytułu umowy kredytu mieszkaniowego własny kąp hipoteczny nr (...) z dnia 25 stycznia 2008 r. Zdaniem Sądu złożone przez stronę powodową dokumenty, dowodzi zasadności i wysokości roszczenia zarówno w zakresie należności głównej, jak i odsetek oraz kwoty 11,64 CHF.

W oparciu o tę umowę kredytu powodowy bank wypłacił kwotę wynikającą z umowy, czego pozwani nie zakwestionowali. Wskazać należy, że strona powodowa wykazała wysokość należności składając, w oryginale, wyciąg z ksiąg bankowych nr (...) oraz wykazała, że osoby których podpisy widnieją na tym dokumencie (D. Z. i A. B.) posiadały umocowanie do występowania przed sądem i składania oświadczeń woli w imieniu powodowego banku (k. 12,13). W literaturze przedmiotu w zasadzie zgodnie wskazuje się, że wyciągi z ksiąg bankowych stanowią co najmniej dokumenty prywatne, niezależnie od poglądów, co do ich urzędowego charakteru (Zbigniew Ofiarski, Komentarz do art. 95 Prawa bankowego, Lex). Takie stanowisko prezentowane jest także w orzecznictwie (zob. wyrok SA w Łodzi z 27 lutego 2014 r., I ACa 290/13 i z dnia 20 maja 2015 r, I ACa 1702/14, wyrok SA w Gdańsku z dnia 15 lipca 2015 r., I ACa 174/15). Zatem moc dowodowa dokumentu w postaci wyciągu z ksiąg banku podlega także ocenie przez Sąd, zgodnie z regułami wynikającymi z art. 233 § 1 k.p.c., tak jak każdy inny dowód, co oznacza, że dokument taki może być podstawą dokonania ustaleń stanu faktycznego a następnie wyrokowania, jeśli strona pozwana, która zaprzecza wysokości zadłużenia nie zdołała skutecznie zakwestionować przedstawionych przez powodowy bank wyciągów. Należy więc stwierdzić, że strona powodowa dla wykazania istniejącego zobowiązania złożyła dokument potwierdzający istniejące zadłużenie pozwanych. Wysokość zobowiązania pozwanych wynika wprost z umowy kredytu jaką strony zawarły. To na pozwanych spoczywał więc ciężar dowodu (art. 6 k.c.), że spełnili zobowiązanie w większym zakresie niż to wynika z dokumentów złożonych przez pozwanego. Pozwani w toku procesu nie wykazali, że faktycznie spłacili zaciągnięty kredyt w całości bądź w części, zarówno w odniesieniu do kapitału, jak i do odsetek, względnie że ustalone przez bank zadłużenie jest niezgodne z rzeczywistym stanem rzeczy tj. że jest niezgodne z kwotami, które pozwani zapłacili. Pozwani nie podjęli w tym zakresie żadnej inicjatywy dowodowej poza własnymi twierdzeniami negującymi obowiązek

spląty zadłużenia, co wobec treści umowy kredytowej i wyciągu z ksiąg bankowych nie mogło odnieść zamierzonego skutku.

Żądanie wskazane w pozwie znalazło zatem podstawę dowodową w przedstawionych przez stronę powodową dokumentach, zaś pozwani nie przedstawili żadnych konkretnych dowodów, które mogłyby podważyć moc dowodową zgromadzonego materiału dowodowego, stąd też powództwo zostało w całości uwzględnione na podstawie powołanych przepisów prawa. Żądanie odsetek znajdowało zaś umocowanie w zapisie umowy o wysokości odsetek umownych i wynika z rozdziału 3 części ogólnej umowy.

Odnosząc się do kolejnych zarzutów pozwanych podnieść należy, iż żaden z nich nie był zasadny.

Pozwani podnosili zarzut wprowadzenia ich w błąd co do treści czynności prawnej, polegający na tym że powód podając szacunkowy całkowity koszt kredytu znacząco zaniżył jego wysokość, poprzez nieuwzględnienie w podanej kwocie szacunkowej wysokości kosztu z tytułu odsetek, która to kwota zarówno z układu redakcyjnego § 3 jak także ze znaczenia zwrotu „całkowity koszt kredytu” powinna zostać w tym miejscu uwzględniona. Zdaniem pozwanych Bank nieprawidłowo naliczył całkowity koszt kredytu. Z uwagi na to, że kredyt udzielony był we frankach szwajcarskich, w związku z tym koszt kredytu wynikający jedynie ze zmiany kursu walut na podstawie art. 7 ustawy o kredycie konsumenckim, nie powinien być uwzględniony w całkowitym koszcie kredytu. Zdaniem pozwanych powód powinien albo przeliczyć wszystkie koszty na złotówki i ich sumę podać jako całkowity koszt pożyczki albo podać wszystkie koszty w CHF i całkowity koszt pożyczki ustalić jako sumę tych kosztów. Kredytodawca zamiast tego przeliczył tylko kwotę kredytu na złotówki i podał ją jako całkowity koszt kredytu pomijając odsetki i prowizje. Pozwani wskazali, że gdyby powód w sposób rzetelny przedstawił szacunkowy całkowity koszt kredytu to oni nie zdecydowaliby się na kredyt.

Powyżej przytoczone okoliczności sprowadzały się zatem do stwierdzenia, że zawierając umowę z 25 stycznia 2008 r. pozwani działali pod wpływem błędu, podstępnie wywołanego przez stronę powodową. Odnosząc się do powyższego należy wskazać, że nie ma znaczenia w jakiej walucie zostały podane koszty kredytu dla ważności zobowiązania. Tak przedstawionych okoliczności nie można uznać za błąd co do treści czynności prawnej, ponieważ wysokość zobowiązań stron wynika z zapisów samej umowy, a szacunkowy koszt kredytu nie jest jej istotną częścią i jest jedynie wartością orientacyjną ustaloną na podstawie przyjętych w umowie założeń. Żadne okoliczności powoływane w toku postępowania nie świadczą też o tym, że jakiegokolwiek działania strony powodowej były podstępny wprowadzeniem w błąd. Niezależnie jednak od tego, w jakim zakresie strona powodowa wywiązała się z obowiązku informacyjnego - wskazać trzeba, że w przypadku dokonania czynności prawnej pod wpływem błędu w rozumieniu art. 84 k.c., strona która złożyła oświadczenie dotknięte taką wadą, może uchylić się od jego skutków, składając drugiej stronie oświadczenie w trybie art. 88 § 1 k.c. Z okoliczności sprawy wynikało, że pozwani w ogóle nie złożyli stronie powodowej takiego oświadczenia, dlatego też przedstawione wyżej zarzuty nie mogły stanowić podstawy stwierdzenia nieważności oświadczenia woli pozwanych. Nie ulegało zaś wątpliwości, że roczny termin na złożenie oświadczenia, o którym mowa w art. 88 § 2 k.c. w niniejszej sprawie upłynął bezskutecznie. Umowa została zawarta w 2008 r. Ze stanu faktycznego ustalonego w sprawie wynikało, że pozwani zaczęli mieć problemy ze splatą kredytu w 2011 r. Jeśli zatem, jak twierdzą pozwani, zawierali oni umowę pod wpływem błędu, to już w tamtym okresie powinni byli zdać sobie z tego sprawę i podjąć stosowne działania. Pozwani mieli bowiem możliwość stwierdzenia, jakiej wysokości kwoty pobierane są z ich rachunku na poczet spląty kredytu. Tymczasem z okoliczności sprawy wynikało, że pozwani początkowo wykonywali umowę, zaś zarzut działania pod wpływem błędu został przez nich podniesiony dopiero w ramach niniejszego postępowania.

Pozwani przedstawili również rozważania na temat regulacji dotyczącej abuzywności klauzul w umowach zawieranych z konsumentami (art. 385¹ k.c.), podnosząc, że postanowienia nieuzgodnione indywidualnie nie są wiążące, jeżeli kształtują prawa i obowiązki konsumenta w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy. O ile § 4 części ogólnej umowy może być faktycznie uznany za abuzywny –strona powodowa nie wykazała, że był indywidualnie uzgadniany - to na pozwanych ciążył ciężar udowodnienia, że w ich konkretnej sytuacji przez ten zapis zostały rażąco naruszone ich interesy oraz że strona powodowa niewłaściwie wywiązała się ze swojego zobowiązania naliczając wysokość zobowiązań pozwanych przy zastosowaniu kursu CHF istotnie odbiegającego

od kursu rynkowego, co spowodowałyby odpowiedzialność kontraktową banku w tym zakresie (por. wyrok Sądu Najwyższego z 23 października 2013 r. wydanym w sprawie o sygn. akt IV CSK 142/13, wyrok Sądu Najwyższego z 14 maja 2015 r., II CSK 768/14). Z przytoczonych powyżej względów zarzut dotyczący abuzywności analizowanego postanowienia umowy, co miałyby skutkować jego nieważnością, należało uznać za niezasadny.

Wreszcie pozwani wskazywali na sprzeczność klauzuli walutowej z zasadami współżycia społecznego a także przepisami prawa. Wskazać trzeba, że dopuszczalność udzielania kredytów w obcej walucie wynika wprost z treści ustawy prawo bankowe (Dz.U. z 2015 r., poz. 128 j.t.) („p.b.”), gdyż w art. 69 definiującym umowę kredytu wskazana jest „umowa o kredyt denominowany lub indeksowany do waluty innej niż waluta polska” (art. 69 ust 2 pkt 4a). Trudno zatem uznać, że udzielenie kredytu w obcej walucie jest sprzeczne z przepisami ustawy, tym bardziej, że pozwani oprócz zdawkowego przywołania tej przesłanki nie przedstawili w tym zakresie żadnej dalszej argumentacji. Sąd nie doszukał się żadnych okoliczności przemawiających za uznaniem oświadczeń stron zawartych w przedmiotowej umowie za sprzeczne z bezwzględnie obowiązującymi przepisami prawa bądź zasadami współżycia społecznego.

Reasumując, zdaniem Sądu powód udowodnił, że pozwani zaciągnęli ważne zobowiązanie zaś pozwani nie wykazali, że spłacili je w większym zakresie niż wynikało to z przedstawionego przez powoda wyciągu z ksiąg bankowych.

Z uwagi na to, że odpowiedzialność pozwanych była solidarna Sąd zasądził solidarnie od pozwanych na rzecz strony powodowej kwotę dochodzoną pozwem. O obowiązku zapłaty odsetek umownych Sąd orzekł na podstawie art. 359 k.c., zasądzając odsetki od kwoty 354.617,29 CHF według zmiennej stopy procentowej obowiązującej w (...) S.A. stanowiącej każdorazowo czterokrotność wysokości stopy kredytu lombardowego NBP jednak nie więcej niż wysokość odsetek maksymalnych za opóźnienie wynikających z powszechnie obowiązujących przepisów prawa tj. dwukrotności sumy stopy referencyjnej Narodowego Banku Polskiego i 5,5 punktów procentowych od 24 maja 2016 r. do dnia zapłaty (zgodnie z żądaniem strony powodowej) od kiedy to pozwani niewątpliwie pozostawali w opóźnieniu.

O kosztach procesu Sąd orzekł na zasadzie przepisu art. 98 k.p.c. ustalając, że koszty procesu w solidarnie ponoszą pozwani i na podstawie art. 108 k.p.c. szczegółowe wyliczenie kosztów pozostawił referendarzowi sądowemu